

Universal Declaration of Human Rights - Serbian (Cyrillic)

© 1996 – 2009 The Office of the High Commissioner for Human Rights

This HTML version prepared by the UDHR in Unicode project, <http://www.unicode.org/udhr>.

ОПШТА ДЕКЛАРАЦИЈА О ПРАВИМА ЧОВЕКА

УВОД

Пошћо је признавање урођеној достојанству и једнаких и неошћујивих права свих чланова људске породице шемељ слободе, правде и мира у свећу;

шошћо је неошћовање и презирање права човека водило варварским шосћујцима, који су врећали савесћ човечанству, и шошћо је сћварање свећа у којем ће људска бића уживаћи слободу шовора и веровања и бићи слободна од сћраха и немашћине шроћашено као највиша шежња свакој човека;

шошћо је бићно да права човека буду зашћићена правним сисћемом како човек не би био шриморан да као крајњем излазу шрибеће шобуни шроћив шираније и ућећшавања;

шошћо је бићно да се шодсћиче развој шријашељских односа мећу народима;

шошћо су народи Уједињених нација у Повелу шоново шроћласили своју веру у основна права човека, у достојанству и вредносћ човекове личносћи и равношравносћ мушараца и жена и шошћо су одлучили да шодсћичу друшћвени најредак и шоболшају живићни сћандард у већој слободи;

шошћо су се државе чланице обавезале да у сарадњи с Уједињеним нацијама обезбеде ошћше шошћовање и шримуену људских права и основних слобода;

шошћо је ошћше схваћање ових права и слобода од највеће важносћи за шуно ошћварење ове обавезе,

ГЕНЕРАЛНА СКУПШТИНА ПРОГЛАШАВА

ОВУ ОПШТУ ДЕКЛАРАЦИЈУ О ПРАВИМА ЧОВЕКА као заједнички шомећ који шреба да шосћићну сви народи и све нације да би сваки шојединац и сваки орћан друшћва, имајући ову Декларацију сћално на уму, шежио да учењем и васћићшавањем шоринесе шошћовању ових права и слобода да би се шосћујним унушрашњим и мећународним мерама обезбедило шихово ошћше и сћварно признање и шошћовање како мећу народима самих држава чланица, шако и мећу народима оних шеришћорија које су шод шиховом ушравом.

Члан 1.

Сва људска бића раћају се слободна и једнака у достојанству и правима. Она су обдарена разумом и свешћу и шреба једни шрема друћима да шосћујају у духу брашсћва.

Члан 2.

Сваком шријадају сва права и слободе шроћлашене у овој Декларацији без икаквих разлика у шолледу расе, боје, шола, језика, вероисћовесћи, шолишћичкој или друћој мишћења, националној или друшћвеној шорекла, имовине, роћења или друћих околносћи.

Даље, неће се шравићи никаква разлика на основу шолишћичкој, шравној или мећународној сћашћуса земље или шеришћорије којој неко лице шријада, било да је она независна, шод сћарашељсћвом, несамоушравна, или да јој је сувереносћ на ма који дрући начин ошраничена.

Члан 3.

Свако има право на животи, слободу и безбедности личности.

Члан 4.

Нико се не сме држати у ропству или пошчињености: ропство и трговина робљем забрањени су у свим облицима.

Члан 5.

Нико не сме бити подвргнут мучењу или свирежом, нечовечном или понижавајућем пошуйку или казни.

Члан 6.

Свако има право да свуда буде признат као правни субјект.

Члан 7.

Сви су пред законом једнаки и имају право без икакве разлике на подједнаку законску заштити. Сви имају право на једнаку заштити против било какве дискриминације којом се крши ова Декларација и против сваког подстицања на овакву дискриминацију.

Члан 8.

Свако има право да га надлежни национални судови ефикасно шитије од дела кршења основних права која су му призната уставом или законом.

Члан 9.

Нико не сме бити произвољно ухашен, противорен, ниш противеран.

Члан 10.

Свако има пошуйно једнако право на правично јавно суђење пред независним и нестрасним судом који ће одлучити о његовим правима и обавезама, и о основаности сваке кривичне ошужбе против њега.

Члан 11.

1. Свако ко је ошужен за кривично дело има право да буде сматран невиним док се на основу закона кривица не докаже на јавном суђењу на којем су му обезбеђене све гаранције пошребне за његову одбрану.

2. Нико не сме бити осуђен за дела или пошусије који нису представљали кривично дело по националном или међународном праву у време када су извршени. Ишито иако не сме се изрицати иже казна од оне која се мола применити у време када је кривично дело извршено.

Члан 12.

Нико не сме бити изложен произвољном мешању у приватни животи, породицу, штан или рејиску, ниш нападима на часи и улег. Свако има право на законску заштити против оваквог мешања или напада.

Члан 13.

1. Свако има право на слободу креиња и избора штановања у границама поједине државе.

2. Свако има право да науси било коју земљу, укључујући власити, и да се врати у своју земљу.

Члан 14.

1. Свако има право да изражи и ужива у другим земљама ушочишће од пројанања.

2. На ово право се нико не може позвати у случају тоњења за кривична дела која нису политичког карактера или пројона због дела која су у суштини са циљевима и начелима Уједињених нација.

Члан 15.

1. Свако има право на држављанство.

2. Нико не сме самовољно бити лишен свој држављанства нићи права да промени држављанство.

Члан 16.

1. Пунолетни мушкарци и жене, без икаквих ограничења у погледу расе, држављанства или вере, имају право да склопе брак и да оснују породицу. Они су равноправни приликом склапања брака, за време његовог трајања и приликом његовог развода.

2. Брак се закључује само слободним и пошуним приликом лица која ступају у брак.

3. Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштитиу друштва и државе.

Члан 17.

1. Свако има право да поседује имовину, сам као и у заједници с другим.

2. Нико не сме бити самовољно лишен имовине.

Члан 18.

Свако има право на слободу мисли, савести и вере; ово право укључује слободу промене вере или убеђења и слободу да човек, било сам или у заједници с другим, јавно или приватно, изражава своју веру или убеђење поштем насаве, вршења култиа и обављања обреда.

Члан 19.

Свако има право на слободу мишљења и изражавања, што обухвата и право да не буде узнемираван због свој мишљења, као и право да изражи, прима и шири обавештења и идеје било којим средствима и без обзира на границе.

Члан 20.

1. Свако има право на слободу мирног окуљања и удруживања.

2. Нико не може бити приморан да припада неком удружењу.

Члан 21.

1. Свако има право да учествује у управљању својом земљом, непосредно или преко слободно изабраних представника.

2. Свако има право да на равноправној основи ступа у јавну службу у својој земљи.

3. Воља народа је основа државне власти; ова воља треба да се изражава на повременим и слободним изборима, који ће се сроводити оштим и једнаким правом ласа, шћјним ласањем или одговарајућим ошћујком којим се обезбеђује слобода ласања.

Члан 22.

Свако, као члан друштва, има право на социјално осигурање и право да остварује привредна, друштвена и културна права неопходна за своје достојанство и за слободан развој своје личности, уз помоћ државе и међународне сарадње, а у складу с организацијом и средствима сваке државе.

Члан 23.

1. Свако има право на рад, на слободан избор запошљавања, на правичне и задовољавајуће услове рада и на заштити од незапослености.
2. Свако, без икакве разлике, има право на једнаку плату за једнаки рад.
3. Свако ко ради има право на праведну и задовољавајућу накнаду која њему и његовој породици обезбеђује егзистенцију која одговара људском достојанству и која ће, ако буде потребно, бити уопијуена другим средствима социјалне заштите.
4. Свако има право да образује и да ступи у синдикалне ради заштите својих интереса.

Члан 24.

Свако има право на одмор и разоноду, укључујући разумно ограничење радног времена и повремено плаћени одмор.

Члан 25.

1. Свако има право на животи стандард који обезбеђује здравље и благостање, његово и његове породице, укључујући храну, одећу, стан и лекарску негу и потребне социјалне службе, као и право на осигурање у случају незапослености, болести, инвалидности, удовиштва, старости, или других случајева губљења средстава за издржавање услед околности независних од његове воље.
2. Мајке и деца имају право на нарочито старање и помоћ. Сва деца, рођена у браку или ван њега, уживају једнаку социјалну заштиту.

Члан 26.

1. Свако има право на школовање. Школовање треба да буде бесплатно бар у основним и нижим школама. Основна настава је обавезна. Техничка и стручна настава треба да буде општа, а виша настава треба да буде свима подједнако приступачна на основу утврђених критеријума.
2. Школовање треба да буде усмерено њуном развоју људске личности и јачању поштовања људских права и основних слобода. Оно треба да унапређује разумевање, пријатељство и пријатељство међу свим народима, расним и верским групама, као и делатности Уједињених нација за одржавање мира.
3. Родитељи имају првенствено право да бирају врсту школовања за своју децу.

Члан 27.

1. Свако има право да слободно учествује у културном животу заједнице, да ужива у уметности и да учествује у научном истраживању и у добробити која опште постоје.
2. Свако има право на заштиту моралних и материјалних интереса који проистичу из било које научној, књижевной или уметничкој дела чији је он творца.

Члан 28.

Свако има право на друштвени и међународни поредак у којем права и слободе објављени у овој Декларацији могу бити општи остварени.

Члан 29.

- 1. Свако има дужносћ према заједници која једина омоћућава слободно и пуно развијање његове личносћи.*
- 2. У вршењу својих права и осћваривању слобода свако може бићи подврћнућ само оним оћраничењима која су предвиђена законом у циљу обезбеђења нужноћ признања и пошћовања права и слобода друћих и у циљу задовољења правичних захћева морала, јавноћ порећка и оћшћећ блаћосћања у демократском друћству.*
- 3. Ова права и слободe ни у ком случају не моћу се извршаваћи противно циљевима и начелима Уједињених нација.*

Члан 30.

Ниједна одредба ове Декларације не може се тумачићи као право за ма коју државу, групу или лице да предузима било коју активносћ или да врши било какву радњу усмерену на понишћење права и слобода који су у њој садржани.
